

Omul din interior sau Sfera vieții și baza de acțiune ale credinciosului

Nu este un subiect mai important legat de plinătatea vieții și de eficacitatea slujirii în Cristos decât acesta pe care îl discutăm acum. El cuprinde toate semnificațiile și realizările practice ale planului de răscumpărare al lui Dumnezeu prin crucea lui Cristos.

Expresia „omul interior” este nu de puține ori folosită în Cuvântul lui Dumnezeu și, după cum vom vedea, este doar o expresie folosită în legătură cu o temă de o arie extinsă. Dar deocamdată să vedem, în primul rând, deosebirea care există între „omul interior” și „omul exterior”. În Scriptură, această deosebire nu este ca cea făcută de psihologi sau filozofi, fie ei din antichitate sau din vremurile noastre, păgâni sau „creștini”. Aceștia recunosc doar mintea și materia. Pentru ei, „omul interior” este sufletul, iar „omul exterior”, trupul. Nu tot așa este în Cuvântul lui Dumnezeu. Acolo, „omul interior” este duhul, iar „omul exterior”, sufletul și trupul – luate separate sau împreună. Aceste două denumiri sau terminologii sunt sinonime cu „omul spiritual” și „omul natural”, care sunt despărțiți de sabia Duhului, adică de Cuvântul lui Dumnezeu (Evrei 4:12). Este la fel de periculos să unești ceea ce Dumnezeu desparte precum este să desparți „ceea ce Dumnezeu a unit”, și nu vom putea măsura niciodată în această viață haosul, paralizia și înfrângerea cauzate de înțelegerea greșită a acestor două lucruri.

Cele trei – duhul, sufletul și trupul – sunt una doar în sensul că ele alcătuiesc sau compun omul. Traducerea literală a lui 1 Tesaloniceni 5:23 este: „întreaga voastră persoană” sau „întregul vostru om” sau „întregul din voi: duh, suflet și trup”, și sunt folosite trei cuvinte grecești distincte, ca și în alte versete. Scriptura nu folosește cuvinte la întâmplare, doar de dragul diversității; cuvintele ei conțin legi spirituale fundamentale. Însuși cuvântul „natural”, atunci când se aplică omului, este, după cum știm, cuvântul grecesc, *psychekos*, de unde avem cuvântul psihic. „Spirital” este adjectivul de la „spirit (duh)”, iar „sufletesc” este adjectivul de la „suflet”.

Ceea ce dă unicitate omului, în întreaga creație, nu este faptul că el este sau are un suflet, ci faptul că are un duh; și se poate că unirea sufletului și a duhului în om face ca acesta să fie unic în întregul univers, nu numai în această creație. Despre suflet nu se vorbește niciodată în

legătură cu Dumnezeu în calitatea Lui de Dumnezeu. Îngerii sunt duhuri. Cristos nu Și-a dat duhul în moarte, ci sufletul; în ce privește duhul Lui, pe acesta l-a dat înapoi Tatălui duhurilor. Aproape că nu e nevoie să descriem acum sufletul, dar vrem să pornim de la temelii.

Ce loc mare – și, la majoritatea oamenilor, aproape complet și dominant – este deținut de sentimente și emoții. Pe de o parte: frică, durere, milă, curiozitate, plăcere, mândrie, admirație, rușine, surpriză, dragoste, regret, părere de rău, frenezie etc. În altă direcție: imaginație, presimțiri rele, ciudățeni, îndoieli, introspecție, superstiție, analiză, raționamente, investigație etc. Sau: dorința după avere, cunoaștere, putere, influență, poziție, laude, companie, libertate etc. Sau: hotărâre, încredere, curaj, independență, răbdare, impuls, capriciu, indecizie, încăpățănare etc. Toate acestea, în direcțiile respective reprezentând sentimentele, intelectul, voința, sunt componentele sufletului. Gândiți-vă acum cât de mult din ele se regăsește în viața și slujirea creștină, de la primul pas în legătură cu Evanghelia și pe tot parcursul activității creștine. Tocmai aici facem apel la răbdare când, în urmărirea acestui subiect, afirmăm cu tărie că toate acestea – suma totală a sentimentelor, raționamentelor și voinței omenești – pot fi socotite a conta în chestiunea mântuirii, fie a noastră, fie a altora, și, totuși, ele să fie *complet nefolositoare și să nu conteze deloc*.

Considerăm că, dacă însemnătatea deplină a acestei afirmații, cu toate implicațiile ei, ar ajunge, prin revelație, la „omul interior” al creștinilor, s-ar produce o revoluționare a tuturor metodelor, mijloacelor și motivațiilor. De exemplu, cu siguranță știm deja că remușcările și părerile de rău din cauza păcatului, care duc la lacrimi și hotărâri, nu înseamnă mântuire. Deciziile, mărturisirea și sentimentele pioase nu sunt un criteriu, la fel cum nu sunt nici concluziile raționale, convingerile intelectuale, aprobările mentale, aspirațiile după sublim, frumos, „bine”. Dacă întrebă cineva: „Atunci excludeți intelectul, rațiunea, sentimentele, voința sau hotărârea umană?”, răspunsul nostru răspicat este: Da, excludem toate acestea ca factor inițial și de bază în chestiunea mântuirii; el este secundar, ulterior, și chiar și atunci doar ca sclav, nu ca stăpân.

Să punem niște întrebări care vor clarifica lucrurile. Ce anume a murit sau unde a avut loc moartea atunci când „moartea a trecut asupra tuturor”, când s-a împlinit ceea ce s-a spus: „În ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit”? A fost trupul? Este evident că nu. A fost sufle-

tu? Dacă descrierea pe care am prezentat-o mai sus reprezintă cu adevărat sufletul, atunci e evident că nu. Respingând ideea că acele cuvinte erau doar o sentință a morții, care urma să fie aplicată cândva în viitor, rămâne în discuție a treia parte a omului, și anume duhul lui. El era punctul culminant al creației lui Dumnezeu; era organul în care avea loc orice lucrare divină în om; sfera și instrumentul tuturor operațiilor lui Dumnezeu. Dumnezeu este Duh, și numai duhul poate avea acces la Duh, ori poate avea părtășie cu Duhul.

Numai duhul poate cunoaște Duhul (1 Corinteni 2:9:11).

Numai duhul poate sluji Duhului (Romani 1:9; 7:6; 12:11).

Numai duhul poate să I se închine lui Dumnezeu, care este Duh
(Ioan 4:23, 24; Filipeni 3:3).

Numai duhul poate primi revelație de la Dumnezeu, care este Duh (Apocalipsa 1.10; 1 Corinteni 2:10). Vom reveni asupra acestui lucru mai târziu.

Trebuie să înțelegem bine că Dumnezeu a hotărât să lucreze în om și să împlinească toate planurile Sale prin om cu ajutorul a ceea ce este „după chipul Lui” în om, și anume duhul acestuia. Dar, în vederea unor asemenea intenții divine, acest duh al omului trebuia să rămână într-o unire vie cu Dumnezeu și să nu încalce nicio clipă legile unirii lui divine trecând în sfera mai din afară, a sufletului, la chemarea sentimentelor, a sugestiilor, a argumentelor sau a dorințelor din exterior. Când s-a întâmplat acest lucru, a intrat moartea; iar moartea, așa cum este folosit acest cuvânt în Scriptură, este întreruperea unirii divine a duhului. Asta nu înseamnă că omul nu a mai avut duh, ci că întâietatea duhului a trecut asupra sufletului, și acest lucru s-a întâmplat atunci când duhul, prin intermediul dorințelor și al rațiunii din exterior, a acceptat ceea ce avea menirea să-l îndepărteze de părtășia cu Dumnezeu.

„Atras de poftele (dorințele) lui.” De aici începe „căderea” – restul urmează. De atunci începând, denumirea cuprinzătoare a omului, al cărui duh nu mai este în unire cu Duhul și viața lui Dumnezeu, este „carne”.

Când Pavel vorbește despre carne, el nu se referă la carnea și sângele din trupul natural, ci la principiul vieții umane care, în starea și scopul ei primordial, ia locul duhului. Și această „carne” – numită în diverse moduri: „omul cel vechi”, „trupul păcatului”, „trupul cărnii”, „trupul morții”, „omul natural” – este punctul central al reședinței vrăjmășiei contra lui Dumnezeu. Această vrăjmășie este prezentă chiar și în cei care cântă

cântări religioase, se roagă, își găsesc desfătarea în Dumnezeu într-un mod exterior, merg la biserică, sunt pasionați de religie, au o înclinație spre ea, și e nevoie doar de aplicarea adevăratei semnificații spirituale a crucii lui Cristos pentru ca ea să devină vizibilă.

Prin urmare, moartea, potrivit înțelesului pe care i-o dă Scriptura, este pierderea corespondenței cu Dumnezeu în duh; duhul omului, căzut din acea unire, încetează să mai fie pentru om vehiculul revelației lui Dumnezeu, sfera vieții lui Dumnezeu în om și instrumentul lucrării lui Dumnezeu prin om. Și nu este nimic altceva care să-l înlocuiască. Aceasta ne duce la o altă întrebare: Care este natura duhului? În duh sunt trei compartimente sau facultăți principale: conștiința, intuiția și comuniunea. Dar mai sunt și altele, după cum vom vedea mai încolo.

Tocmai aici constatăm că descrierea scripturală a omului este în întregime contrară concluziilor psihologiei „științifice”. Am observat că psihologii nu recunosc că omul este alcătuit din trei părți: duh, suflet și trup, ci numai din suflet – sau minte – și trup. Și totuși, acum ei sunt nevoiți să admită existența unui al treilea element. Îl recunosc, sunt fascinați și interesați la culme de el, construiesc un întreg sistem filozofic în jurul lui și adeseori sunt aproape de a-i spune pe adevăratul nume. Dar dau înapoi și îl numesc: „minte subconștientă”, „minte subiectivă”, „sinele subliminal”, „personalitatea secundară” etc. Ascultați câteva din lucrurile care indică până unde merg asemenea învățați: „Sufletul constă din două părți, una fiind consacrată adevărului, iubind onestitatea și rațiunea, iar cealaltă – grosolană, înșelătoare, senzuală.” „Există o schismă în suflet”. „Existența unei schisme în suflet nu este o simplă dogmă teologică, ci un fapt științific.” „Omul este înzestrat cu două minți, fiecare dintre ele fiind capabilă de acțiune independentă, dar sunt capabile și de acțiuni simultane; în principal însă, ele posedă puteri independente și îndeplinesc funcții independente. Facultățile distinctive ale uneia țin de această viață, pe când cele ale celeilalte sunt adaptate în mod special la un plan superior de existență. Eu le deosebesc numindu-le Minte obiectivă, respectiv Minte subiectivă”. „Indiferent ce facultăți există în Minte subiectivă a oricărei ființe dotate cu rațiune, cu siguranță ele au existat, în mod potențial, și în strămoșii acelei ființe, apropiați sau îndepărtați. Corolarul acestei afirmații este: orice facultăți am putea descoperi că există în MINTEA SUBIECTIVĂ a omului, ele trebuie să existe neapărat, în mod potențial, ca posibilitate, și în mintea lui Dumnezeu, Părintele Atotputernic.”

Când citim astfel de lucruri, simțim nevoia să întrebăm, mai întâi: „O, de ce nu îl numiți corect, de ce nu îi spuneți „duh”?, iar apoi să exclamăm: „Ce tragedie că asemenea oameni au trebuit să apeleze la filozofi păgâni precum Plato (care nu i-a auzit niciodată pe bărbații din Biblie, nici nu le-a citit scrierile), ca bază a sistemului lor, în loc să apeleze la Biblia însăși!” Ce pericol este pentru oamenii „creștini” să predice rezultatele cercetărilor și ale științei omenești și să aducă Biblia la lumina lor, în loc să le aducă pe ele la lumina Bibliei!

Noi suntem pentru numele și natura pe care Biblia o dă acestei a treia realități. Se poate crede că denumirea e lipsită de importanță dacă rezultatul este același, dar noi susținem că este vital să recunoaștem că avem de-a face cu două lucruri absolut diferite și separate, și nu cu două laturi ale aceluiași lucru. Aceasta se va vedea pe măsură ce mergem mai departe cu subiectul nostru.

Este un pericol în a vorbi despre „unire divină în domeniile superioare ale sufletului”, deoarece nu există așa ceva. Unirea divină este în duh – „Cel ce este unit cu Domnul este un singur duh” (1 Corinteni 6:17, KJV) – și oricât de elevată ar fi viața sufletului, nu există „unire divină” până când duhul nu este readus la viață.

Acest lucru face să se ridice o altă întrebare: „Ce anume este „născut din nou”? Când are loc acea experiență esențială și indispensabilă?” (Ioan 3:3,5 etc.)

Nicodim s-a împiedicat de latura fizică, dar i s-a răspuns imediat că „ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duh este DUH”.

Prin urmare, nu este vorba nici de trup, nici de suflet. „... pentru ca trupul păcatului să poată fi nimicit” (Romani 6:6); „Cei ce sunt ai lui Cristos și-au răstignit carnea, împreună cu *afecțiunile ei*” (Galateni 5: 24). Versete în acest sens sunt prea multe ca să poată fi citate, dar căutați unde apar cuvintele „carne”, „omul cel vechi”, „omul natural” etc.

Răspunsul la întrebare este răspicat: Nașterea din nou înseamnă dăruirea vieții divine duhului omului. Datorită ispășirii făcute pentru păcatul *sufletului* și datorită faptului că principiul dominant al cărnii a fost dus de Cristos în moartea Lui, duhul este născut din nou din Dumnezeu prin învierea lui Cristos din morți, ca să fie părtaș la învierea Lui – la viața fără moarte. Numai pe terenul învierii lui Cristos și al încorporării noastre în ea, ca act suprem al Puterii infinite, are loc unirea cu Dumnezeu, și acest act se petrece în duhul nostru. De atunci încolo

vorbim de „înnoirea duhului”, „umblarea în duh”. De fapt, după cum arată în mod clar Cuvântul, totul trebuie să fie în duhul pentru cei care sunt acum „duhovnicești”.

Până acum nu am făcut altceva decât să scoatem în evidență că preocuparea supremă a Domnului are în vedere duhul copiilor Săi, deoarece realitatea și natura stării de fiu își au acolo începutul, creșterea și expresia. Vom discuta mai mult despre asta mai târziu, dar acum ar fi bine dacă am zăbovi puțin asupra naturii duhului. Trupul, după cum știm, își are propriile lui trei componente. Și sufletul este o trinitate, el constând din rațiune, sentimente și voință. Am arătat, de asemenea, că și duhul este tripartit, principalele lui compartimente sau facultăți fiind conștiința, închinarea (sau comuniunea cu ceea ce este Duh) și intuiția.

Aș vrea să accentuez încă o dată că, deși toți oamenii au aceste componente, fiind mai mult sau mai puțin conștienți de existența lor, aceasta nu exclude faptul că toți sunt „morți” în greșelile și păcatele lor dacă nu sunt născuți din nou. Nu există mântuire, în sensul nou-testamental al cuvântului, în faptul de a avea o conștiință foarte receptivă sau în a fi puternic acordat la cele spirituale. Iar faptul că intuiția cuiva s-a dovedit a fi adevărată nu este o dovadă că persoana respectivă a primit revelație divină. Acestea doar arată că toți oamenii posedă un duh care acționează independent de restul ființei lor. Așa cum am spus, pentru ca duhul, cu diversele lui facultăți, să fie instrumentul scopurilor divine, el trebuie să fie unit cu Domnul, iar factorii unificatori sunt:

1. Viața lui Dumnezeu dăruită omului la nașterea din nou;

2. Duhul lui Dumnezeu care locuiește în om, ca membru inteligent, executiv al dumnezeirii.

Sunt multe pasaje în Scriptură care arată deosebirea dintre „sinele” exterior al sufletului și „sinele” interior al duhului. De exemplu, Pavel spune: „duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod” (1 Corinteni 14:14). În 1 Corinteni 2 apostolul spune că omul sufletește (sufletul) nu primește și nici nu poate cunoaște lucrurile Duhului lui Dumnezeu, dar Dumnezeu le descoperă celor duhovnicești (duhului), și numai cei duhovnicești discern totul!

Această distincție este foarte marcantă în relatarea lui Pavel cu privire la modul în care a primit acea descoperire specială. „Voi veni la

descoperirile Domnului. Eu (omul exterior) am cunoscut un om (omul interior) în Cristos cu paisprezece ani în urmă; dacă a fost în trup, eu (omul exterior) nu pot spune; sau dacă a fost în afara trupului, eu (omul exterior) nu pot spune; Dumnezeu știe. Un astfel de om (omul interior) a fost răpit până în al treilea cer. El (omul interior) a fost răpit în rai și a auzit cuvinte care nu se pot spune, care nu îi sunt permise unui om (omul exterior) să le rostească. Cu un astfel de om (omul interior), eu, (omul exterior) mă voi lăuda; dar, cât mă privește pe mine însumi (omul exterior), eu (omul exterior) nu mă voi lăuda.”

Vedem aici, printre alte lucruri, că, dacă Domnul nu dă darul comunicării, lucrurile descoperite duhului nu pot fi exprimate de omul exterior. În alt loc apostolul a cerut poporului Domnului să se roage pentru el ca să poată rosti cuvântul. S-ar mai putea da și alte exemple, precum: ”După omul *interior*, mă desfățez în legea lui Dumnezeu”, sau Romani 7 în întregime, dar atâta e suficient pentru a-i ajuta pe cei care doresc să cerceteze acest adevăr până la capăt. Iată câteva referințe în plus: 1 Corinteni 16:17,18; 1 Corinteni 6:20; Romani 8:16; 1 Corinteni 5: 5; 1 Corinteni 7:34; Evrei 12:23.

Acum vom începe să vorbim despre atenția specială acordată de Domnul omului interior. Înainte de toate, trebuie să înțelegem că ținta Lui supremă este de a avea fii. Adevărul fundamental și atotcuprinzător a ceea ce a ajuns să fie numită „pilda fiului risipitor” este trecerea de la un fel de fii (de exemplu, de pe terenul legii) la altul (de pe terenul harului); de la carne la Duh. Prin creație, noi suntem fii ai lui Dumnezeu, pe baza legii. În acest sens „suntem cu toții din neam de Dumnezeu”. Dar prin „cădere”, prin „rătăcire” sau „abatere” (Geneza 6:3), toate scopurile și posibilitățile divine ale acelei relații s-au făcut bucați, și acea relație nu mai are valoare. Omul a devenit „carne”, deci e despărțit de Dumnezeu; se află „într-o țară îndepărtată”, e „mort” și, de asemenea, „pierdut”. Aici apare harul, și, prin har, Duhul. Duhul începe să acționeze pe acest tărâm al morții și al depărtării: îl judecă pe om că a păcătuit „împotriva cerului” (singura judecată potrivită), arată că faptele cărnii sfârșesc în disperare și distrugere, constrânge, convinge, produce căință și mărturisire și, în cele din urmă, îl aduce pe om în locul iertării și al primirii. Din moarte la viață – dar nu aceeași viață ca înainte. „Ceea ce este născut din carne este carne, și ceea ce este născut din Duh este duh”.

Acest om este produsul durerilor facerii și al acțiunii vitalizante ale Duhului; de atunci începând, totul este nou în această relație. O „haină

nouă” – haina dreptății divine; „încălțăminte nouă” – o umblare și o cale în Duhul (vezi Romani 8:2,4); un inel – simbolul autorității; jurisdicția de fiu (vezi Ioan 1:12,13); vițelul îngrășat – hrană cum nu a fost înainte, ce este mai bun în casa Tatălui. Fiecare dintre aceste puncte are, în Scriptură, un întreg sistem de învățatură.

Duhul omului fiind, deci, locul nașterii din nou și sediul acestei singure înfieri adevărate (Galateni 4:5,6), fiind și „omul cel nou” – căci noi trebuie să trăim în „înnoirea Duhului” (Romani 7:6 etc.) –, în el își au baza toate acțiunile lui Dumnezeu vizând instruirea, părtășia și cooperarea noastră.

Singura cunoaștere a lui Dumnezeu care are valoare pentru noi înșine și pentru alții este cea dobândită prin revelația Duhului Sfânt în duhul nostru. Dumnezeu niciodată – în primă instanță – nu Se descoperă prima dată rațiunii omului. Omul niciodată nu Îl poate cunoaște pe Dumnezeu – în primă instanță – cu ajutorul rațiunii lui. Creștinismul sau este revelație, sau nu este nimic; pentru toți copiii lui Dumnezeu, cunoașterea Lui trebuie să vină prin revelație, altfel credința lor stă pe o temelie care nu va rezista în ziua necazului.

„Credința creștină” îmbrățișată ca filozofie sau sistem de adevăr, sau ca sistem al unei doctrine morale, etice, poate conține stimulentele unui mare ideal, dar nu va rezulta în regenerarea vieții, în nașterea din nou a duhului. Sunt mulți asemenea „creștini” în ziua de astăzi, dar eficacitatea lor spirituală este nulă.

Apostolul Pavel arată foarte clar că secretul a toate din viața și slujirea lui a fost faptul că a primit Evanghelia lui „prin revelație”. Putem chiar să cunoaștem Biblia în chip desăvârșit, în litera ei, și totuși să fim morți, ineficienți din punct de vedere spiritual. Scriptura are multe de spus în legătură cu cunoașterea lui Dumnezeu și a Adevărului ca bază a vieții veșnice, a eliberării, a realizării de lucruri mari etc., dar de asemenea afirmă că „omul nu-L poate găsi pe Dumnezeu prin căutări” și arată extrem de clar că este vorba de o cunoaștere în duhul, nu cu mintea naturală.

Tocmai în acest punct ajungem să înțelegem natura cunoașterii spirituale. Cum cunoaște Dumnezeu lucrurile, în ce mod ajunge El la deciziile Lui, pe ce bază a cunoașterii guvernează El universul? Prin inducție, deducție, logică? În mod filozofic, comparativ? Prin cugetare? Are Omnisciența creier? Răspunsul la acestea este un categoric „Nu”. Toate aceste eforturi sunt străine de Dumnezeu. Cunoașterea și conclu-

ziile Lui sunt intuitive. Intuiția este acea facultate a inteligenței spirituale prin care acționează toate ființele spirituale. Îngerii înfăptuiesc voia lui Dumnezeu având un discernământ intuitiv al acelei voi, nu o convingere argumentată și rațională. Diferența dintre acestea două este confirmată de întregul monument al realizărilor spirituale. Dacă rațiunea umană, judecata naturală și „bunul simț” ar fi fost regula cârmuitoare, cele mai multe, dacă nu toate, dintre marile lucrări inspirate de Dumnezeu nu ar fi fost înfăptuite niciodată. Oamenii care au umblat cu Dumnezeu și au avut o unire puternică în duh cu El au primit în mod intuitiv revelație sau călăuzire înspre asemenea ținte, și s-a dovedit că au avut dreptate nu primind aprobarea rațiunii umane, lumești, ci, de obicei, întâmpinând o categorică împotrivire din partea acesteia. „Nebunie” a fost, în general, verdictul celor înțelepți. Ori de câte ori ei, asemenea lui Avraam, au trecut din duh în gândirea și rațiunea lor naturală, au ajuns confuzi, paralizați și au început să caute ajutorul în vreun Egipt al simțurilor. În toate acestea noi suntem „justificați în duhul”, nu în carne. Duhul și sufletul acționează independent și, până când gândirea spirituală nu a ajuns să dețină întâietatea și domnia absolută, cele două se află permanent în conflict și contradicție.

În toate lucrurile care sunt de la Dumnezeu și, deci, spirituale, „gândirea cărnii este moartă”, dar „gândirea duhului este viață și PACE”. Aceasta este, așadar, natura cunoașterii spirituale, care este singura cunoaștere mântuitoare. Am spus la început că recunoașterea deosebirii dintre „omul interior” și „omul exterior” este absolut revoluționară. Probabil că acum putem înțelege acest lucru puțin mai bine. O bogată cunoaștere a Scripturii, o înțelegere tehnică corectă a doctrinei creștine, realizarea lucrării creștine prin resursele „înțelepciunii lumești” sau ale înzestrării naturale, o mânuire dibace și o prezentare interesantă a conținutului și a temelor Bibliei pot să nu treacă defel dincolo de viața naturală a omului, ci să rămână tot pe tărâmul morții spirituale. Oamenii nu pot fi duși în Împărăția cerurilor prin argumente, raționamente, fascinații, interese, prin apelul la sentimente, la voință, prin stârnirea entuziasmului, a pasiunii. Ei pot fi doar născuți, și asta se realizează prin înviere spirituală. Această nouă naștere aduce cu sine capacități noi, de diferite feluri, și printre cele mai vitale este o facultate nouă și diferită a cunoașterii și înțelegerii divine. Unii ar putea întreba: Care este atunci rolul creierului nostru? Să înțelegem din ceea ce ați spus că facultățile intelectuale ale omului sunt date la o parte? Nu, nicidecum! Dar afirm

din nou că acestea nu sunt primordiale, ci secundare. Intellectul uman nu este instrumentul principal pentru înțelegerea lucrurilor spirituale, a lucrurilor lui Dumnezeu, ci funcția lui este aceea de a le face inteligibile, atât pentru noi înșine, cât și pentru alții.

Nu capacitatea intelectuală a lui Pavel a fost instrumentul prin care a ajuns el la cunoașterea adevărului, dar ea era unită cu duhul pentru a transmite acel adevăr la alții. Potrivit spuselor cuiva, creierul poate să acționeze ca o prismă și să dea un spectru al luminii veșnice, dar el nu este organul primordial al cunoașterii spirituale.

Prin intermediul duhului său ajunge omul în contact cu cele veșnice și nevăzute. Intuiția, deci, este organul mental al duhului omului. În acest sens, adică referitor la faptul că duhul este mort față de Dumnezeu și la faptul că religia, în multiplele ei forme de manifestare, se practică doar după mintea omului, spune Dumnezeu: „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și nici căile voastre nu sunt căile Mele”; iar deosebirea este ca cea dintre cer și pământ. Una dintre lecțiile principale pe care trebuie să le învățăm, și pe care Dumnezeu se străduiește să ne învețe, este aceea că scopurile spirituale necesită mijloace spirituale. Zdrobirea vieții noastre naturale – a gândirii ei, a resurselor ei, a energiilor ei – prin amărăciunea dezamăgirii cauzate de zădărnicie, eșec, ineficacitate și impas în adevărata realizare spirituală este o lucrare de o viață. Dar adevărul menționat mai sus este explicația și cheia a toate. Ceea ce este adevărat cu privire la cunoașterea spirituală este adevărat în orice altă privință, după cum vom vedea.

Revenind la exemplul nostru referitor la acea tranziție, care constituie adevărul fundamental al pildei fiului risipitor, și anume tranziția de la o relație pe terenul legii, în carne, la cea pe terenul harului, în duhul, vedem că acea cunoaștere a Tatălui, în duhul, era una pe care fiul nu a posedat-o înainte. Nu l-a cunoscut niciodată astfel pe Tatăl lui înainte de a i se fi descoperit harul și de a se fi arătat darul și lucrarea Duhului Tatălui. Duhul lui a fost adus din moarte, întuneric, depărtare, pustiire, iar el avea acum nu doar o cunoaștere obiectivă a unuia pe care îl numea Tată, ci și o înțelegere subiectivă a Tatălui, pentru că Duhul de înfiere a fost pus în lăuntrul lui, prin care putea striga „Tată”. Nu există nicio relație mântuitoare cu Dumnezeu, sau cunoaștere a Lui, decât prin har și prin noua naștere. O astfel de cunoaștere este spirituală, nu „naturală”.

Așadar, cei care, prin nașterea din nou, au devenit „copilași” (Matei 18:3) sau „bebeluși” în privința lucrurilor spirituale (1 Corinteni 3:1)

(este să nu rămânem exagerat de mult în această stare) trebuie să învețe totul din nou, pentru că „toate lucrurile sunt noi” și, acum, „toate lucrurile sunt de la Dumnezeu” (2 Corinteni 5:17-18). Ei trebuie să ajungă la o altfel de cunoaștere, după cum am arătat deja. Dar înainte de asta, și necurmat, ei trebuie să învețe să trăiască după o viață nouă – „să umble în înnoirea vieții”. Această viață este întotdeauna legată de învierea lui Cristos și este viața prin care Isus a învins moartea. Apostolul Pavel spune că umblarea noastră trebuie să fie ca cea a unora care au fost înviați din morți, iar prin aceasta se referă la faptul că în noi și prin noi trebuie să se arate puterea și triumful puternicei vieți de înviere a lui Cristos. De asemenea, ca să putem învăța cum să trăim după această viață, care este un scop primordial al lui Dumnezeu pentru noi, El e nevoit să pună capăt vieții noastre naturale în ceea ce privește eficacitatea și valoarea ei în sfera realizărilor spirituale, atât în trăire, cât și în slujire. *Noi* nu putem să fim sau să facem ceea ce cere Dumnezeu; numai viața Lui poate produce rod după felul ei. Dar, deși aceasta este o lege și un test, în același timp este și un adevăr binecuvântat: Cristos a venit ca noi să avem *această* viață, și s-o avem din belșug. Citiți în Noul Testament și căutați să vedeți cum se manifestă viața divină în și prin insuficiența impusă a vieții naturale, și veți constata că acesta este secretul frumuseții realizărilor nou-testamentale.

Un element de poticnire în această învățătură este acela că ea presupune recunoașterea neputinței noastre, mărturisirea, din partea noastră, a faptului că, în noi înșine, suntem lipsiți de putere și de valoare și că, din noi înșine, nu putem face nimic pentru împlinirea scopurilor divine. Închinarea omului natural în fața puterii, a eficacității, a calificării, a înzestrării întâlnește o ripostă teribilă în declarația că triumful universal al lui Cristos asupra stăpânirilor mai puternice decât cele ale „cărnii și sângelui” s-a datorat faptului că „El a fost răstignit prin slăbiciune” – Dumnezeu redus la o anumită neputință! „Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de rușine pe cele tari” (2 Corinteni 13:4; 1 Corinteni 1:25-27).

A se desfăta „în slăbiciune pentru ca puterea Lui să se arate și mai mult” este un strigăt îndepărtat al celui ce fusese, inițial, Saul din Tars! Dar ce schimbare extraordinară de mentalitate! Totuși, Dumnezeu a stabilit o demarcație foarte mare între „puterea” naturală, pe de o parte, și „Duhul Meu”, pe de altă parte, și rămâne veșnic legea conform căreia cine își urăște viața (*psyche* – viața naturală) o va găsi pentru viața veșni-

că (*aionian-zoe*, viața divină a veacurilor) – Ioan 12:25. Aceasta se spune, desigur, în legătură cu interesele lui Cristos.

Sunt încă două lecții pe care le putem menționa aici, și care sunt parte din educația și instruirea duhului („omul interior al inimii”). El trebuie să învețe din nou să umble. Se poate că va experimenta multe alunecări și, probabil, căderi, dar acestea sunt onorabile dacă sunt semnele unor pași făcuți la porunca lui Dumnezeu, și e mai bine așa decât să stea nemișcat din cauza neascultării sau a fricii care izvorăște din carne. Noua relație a fiului risipitor cu Tatăl însemna o încălțăminte nouă – într-o semnificație ulterioară: „umblarea după Duhul, și nu după carne” (Romani 8:4). Am arătat că natura unei astfel de umblări presupune că rațiunea, sentimentele și alegerile naturale nu mai sunt legile sau criteriile călăuzitoare ale omului spiritual. Frecvente sunt experiențele de coliziune sau contradicție între suflet și duh. Rațiunea propune un anumit curs, sentimentele îndeamnă într-o anumită direcție, voința caută să urmeze aceste raționament și dorințe, dar este o piedică undeva în interior, ceva opac, ca de plumb, fără viață, amortit în centrul ființei noastre, care strică totul, care ni se împotrivesc și spune mereu: Nu! Sau se poate să fie tocmai invers. Un îndemn interior, o constrângere interioară nu capătă nicio încurajare din partea judecății sau a rațiunii noastre naturale și este tocmai contrar dorințelor, plăcerilor, înclinațiilor, preferințelor sau afecțiunilor noastre naturale; dacă ne aflăm pe acel tărâm natural, nu suntem nicidecum dispuși să urmăm o astfel de direcție. În acest caz nu este vorba de rațiune contra dorinței, așa cum adeseori se întâmplă în viața oricui, ci de rațiune, dorință, și voință, toate, unite împotriva intuiției. Acum apare criza. Acum se va vedea cine deține controlul asupra vieții sau ce cale se va alege. Acum trebuie să se decidă între omul natural (omul exterior al simțurilor) și omul spiritual (omul interior). A învăța să umblăm în duh este, pentru omul cel nou, o lecție de o viață, și, pe măsură ce lui i se face dreptate – și, în cele din urmă, i se și face dreptate –, el va ajunge să aibă un ascendent absolut asupra omului „natural” și a minții lui. În felul acesta, prin acțiunea dătătoare de viață a Duhului Sfânt în duhul omului celui nou, va intra în acțiune Crucea, lucrând la nimicirea gândirii cărnii – care, în lucrurile spirituale, sfârșește întotdeauna în moarte – și la întronarea gândirii spirituale, care este „viață și pace” (Romani 8:6).

Aceasta este, deci, natura umblării în duh, și aplicabilitatea ei are multe fațete. Dar trebuie să reținem că legea acestei umblări este credința. Noi „umblăm în duhul”, dar „umblăm prin credință”.

Pentru a umbla prin credință trebuie să aibă loc o dezbrăcare de tot de ce se agață omul exterior al simțurilor, de tot ce el cere, pofteste în chip de siguranță și garanție. Când viața spirituală a copiilor lui Dumnezeu deține întâietatea, ei nu sunt tulburați nici de lipsa resurselor omenești, nici de faptul că întâmpină dezacorduri, copleșitoare din punct de vedere omenesc.

Acest lucru este evident din istoria copiilor lui Dumnezeu consemnată în Scriptură. Dar este de asemenea adevărat că, atunci când viața lor spirituală este slabă, nedezvoltată sau în declin, ei privesc în jur în căutarea unor mijloace tangibile, vizibile de care să se agațe. Egiptul este alternativa la Dumnezeu oricând și oriunde viața spirituală este în regres. A crede și a ne încrede în călăuzirea intuitivă a Duhului Sfânt în duhul nostru, chiar dacă totul e diferit de căile omului, și chiar dacă aceasta ne duce într-un Canaan care, deocamdată, e plin de idolatrie și unde stăpânește o foamete mare; unde Satan pare a fi stăpân, și nu se găsește nicio roadă; unde totul este complet altfel față de cum a considerat omul nostru exterior că trebuie să fie lucrurile pentru a concorda cu promisiunea și călăuzirea lui Dumnezeu; a părăsi vechea noastră sferă de viață din „lume”, a ne despărți de rudele noastre, de casa tatălui nostru, pentru *aceasta – aceasta!*, și apoi a trebui să așteptăm, pe parcursul unui proces lung și continuu de dezbrăcare de toate acele mijloace, metode, obiceiuri și păreri care reprezintă însăși alcătuirea omului natural – aceasta este legea umblării spirituale, dar este și calea, aleasă și rânduită de Dumnezeu, a celei mai puternice îndreptări. Copii, bogății, rodnicie, slujire, stabilitate spirituale și prietenia lui Dumnezeu sunt partea unor astfel de Avraami ai credinței sau a unor astfel de copii ai lui Avraam în duhul. Dumnezeu a pus o temelie a credinței pentru suprastructura Lui de glorie spirituală, și numai ceea ce este zidit pe o astfel de temelie poate sluji scopurilor spirituale. Să fie acesta testul umblării noastre în toate chestiunile personale, familiale, de serviciu și de la biserică. Aici, din nou, întâlnim un principiu care, dacă ar fi aplicat, ar revoluționa totul și ar impune renunțarea la o cantitate impresionantă de lucruri carnale, „naturale”, lumești în mijloacele și metodele noastre. „Credința fără fapte este moartă”, e adevărat, dar faptele credinței – ale duhului – nu sunt cele ale cărnii; deosebirea este incomparabilă.

Umblarea în carne este un lucru, în timp ce umblarea în duhul este cu totul altceva. Lucrurile Duhului sunt o nebulie pentru carne. Oamenii credinței văd ceea ce alții nu văd, și acționează ca atare. Acest lucru fiind adevărat și în legătură cu oamenii care și-au pierdut mintea, cele două sunt adeseori confundate, și copiii cărnii îi consideră pe copiii duhului nebuni sau smintiți. Ei nu sunt în stare să facă deosebirea nici măcar între alienarea mintală a oamenilor și „nebulia lui Dumnezeu, care este mai înțeleaptă decât oamenii”.

Avraam a fost întărit prin credința lui, dar umblarea lui în credință a fost nespuse de practică, deși foarte diferită de umblarea în carne. Potrivit spuselor cuiva, credința ne duce în dificultăți străine oamenilor care umblă în carne sau care nu pășesc niciodată în credință, dar asemenea dificultăți, care ne situează dincolo de puterea cărnii de a ajuta, fac să fie necesare revelații divine speciale, și Dumnezeu Se folosește întotdeauna de asemenea perioade pentru a ne oferi învățătura necesară în duhul. În felul acesta sunt învățați oamenii duhului și ajung să-L cunoască pe Dumnezeu ca nimeni altcineva. Așadar, credința este legea umblării omului nou – omul interior – care îl duce, prin etape succesive, în însăși inima lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu încununează această călătorie cu apelativul nepereche: „Prietenul Meu!”

Încă un lucru trebuie menționat. Omul cel nou al duhului trebuie să învețe un nou limbaj. Există limbajul duhului, și cel credincios va trebui să-și dea seama tot mai mult că „vorbirea cu cuvintele amăgitoare ale înțelepciunii omenești”, sau ceea ce omul numește „măiestria vorbirii” (1 Corinteni 2:1), nu este de niciun folos în slujirea spirituală. Dacă toată vorbirea religioasă, predicarea și vestirea Evangheliei de pe parcursul unei săptămâni ar fi cuvintele Duhului Sfânt, ce impact puternic al lui Dumnezeu asupra lumii s-ar înregistra! Dar este evident că nu așa stau lucrurile, iar impactul nu se resimte. Este imposibil să vorbești în și prin Duhul Sfânt fără să aibă loc ceva ce este legat de veșnicie. Dar această capacitate aparține numai celor „născuți din Duhul”, al căror duh este unit cu Domnul; și chiar și ei trebuie să învețe cum să renunțe la propriile lor cuvinte și „vorbească după cum sunt mânați de Duhul”. Face parte din educația omului interior faptul de a-i fi omorât omul exterior în privința vorbirii și de a fi adus în starea în care a fost adus și Ieremia: „Nu știi să vorbesc, căci sunt un copil”. Nu doar ca păcătoși trebuie noi să fim răstigniți împreună cu Cristos, ci și ca predicatori, ca vorbitori. Tăierea împrejur a lui Cristos, despre care Pavel spune că înseamnă în-

depărtarea întregului trup al cărnii, trebuie aplicată și buzelor noastre, iar duhul nostru trebuie să dețină într-atâta controlul, încât, atunci când e vorba de chestiuni unde Dumnezeu nu poate fi glorificat, să „*nu știm* să vorbim”. O ușurință naturală de a vorbi nu reprezintă, în sine, o putere pentru slujirea spirituală, ba chiar poate fi un real pericol. Este dovada unei dezvoltări spirituale reale atunci când există o frică sinceră de a vorbi dacă „nu este o vorbire învățată de la Duhul Sfânt”. Pe de altă parte, o incapacitate naturală de a vorbi nu trebuie să fie un handicap. A fi prezent undeva „în slăbiciune, în frică și în mare cutremur” (1 Corintheni 2:3) poate fi o stare care se potrivește unei slujiri apostolice, sau mai degrabă unei slujiri a Duhului Sfânt. Vorbirea lui Dumnezeu este foarte diferită de cea a oamenilor, în orice privință. Foarte mult se spune în Scriptură despre „conversație”, „limbă”, „cuvinte” etc., și întotdeauna se accentuează că acestea trebuie să fie sub controlul duhului, și nu doar manifestări ale sufletului, în oricare dintre elementele lui.

Dacă este adevărat că numai duhul înviat poate primi revelație divină, e la fel de adevărat că o astfel de revelație necesită un dar divin de vorbire, pentru a-și putea împlini scopul ei spiritual.

Mulți sunt cei care predică sau îi învață pe oameni adevărul dintr-o înțelegere mentală a acestuia, folosindu-se de capacitățile naturale, dar potențialul vital al acelui adevăr nu se manifestă nici în propriile lor vieți, nici în viețile celor care îi ascultă. Rezultatele spirituale nu sunt pe măsura efortului și a cheltuielii. Virtutea vorbirii care are ca rezultat roadă dăinuitoare pentru gloria lui Dumnezeu, fie că acea vorbire înseamnă predicare, învățare a altora, conversație, rugăciune nu constă în claritatea, elocvența, subtilitatea, dibăcia, inteligența, grija, pasiunea, seriozitatea, forța, patosul ei, ci numai în faptul că ea este o vorbire a Duhului Sfânt.

„Vorbirea ta te dă de gol” – aceasta se poate aplica în multe privințe, căci faptul că cineva trăiește în carne sau în duhul, în omul natural sau în omul spiritual se va vedea întotdeauna din modul în care vorbește și din efectul spiritual al rodului buzelor.

O, câtă nevoie este de buze răstignite printre copiii lui Dumnezeu! Și, o, câtă nevoie este ca profeții lui Dumnezeu să aibă buze atinse cu cărbune aprins și îmbibat cu sânge, de pe acel mare altar al Calvarului!

După ce ne-am ocupat, într-o oarecare măsură, de natura și caracteristicile omului interior și ale celui exterior, și de diferența dintre ei, trebuie să trecem acum să vedem niște trăsături specifice. Prima dintre acestea este atotinclusivă și se referă la